

Отъ день на день умразата ми растѣше. Какъ можехъ да се отърва отъ него — не знаехъ. И може би никога не би ми дошло на умъ, какъ да се отърва отъ него.

Но когато разбрахъ какъ научи Павла да премахне Ивана Тънкия и жена му — доде ми на умъ, че и азъ мога да премахна него така.

Намѣрихъ тия прахове, за които знаехъ, че могатъ да преспиватъ. Опитахъ — и сполучихъ.

Ако той ми позволѣше да го напусна — не бихъ прибѣгнала до праховетъ. Но, когато разбрахъ, че той иска да му бжда робиня — решихъ се и го извършихъ.

При него азъ умирахъ. Азъ умирахъ, а душата ми искаше да живѣе. И въ тази жажда